

Я — дзеркало.
Я акумулюю мовчання.
У мене є тільки очі.
Я люблю думати.
Я дзенькаю ночами
Та прокидаюся від дзенькання
Опівночі.
Навколо мене по чорній кімнаті
Ходять місячні нитки
І коти чотириногі, мов крісла.
Суцільні очі мої починають нити,
Починають боліти різко,
Я — акумулятор спогадів.
Я нічого не чую
і не вмю ходити.
Але в мене є очі —
найбільші в світі, —
Я все бачу:
Я бачу, як стають дорослими діти.
Я простежую долю людську
І долю собачу.
Я — дзеркало.
Переді мною голяться.
Шарудять новими одежами.
Я можу бачити
Навіть найцнотливіших — голими.
Я бачу, як примірюють ордени,
Ще не одержані.
Не знаю,
як ви оцінюєте свої подобі.
Я — глухе.
Я не чую нічого.
Я знаю,
що інколи вам не до вподоби
Моя робота.
Тільки не сердьтеся — заради бога.
Я завжди чесне.
Навіть коли ви мене вбираєте
В золоті рами,
Коли ви мене багатством багетів душите,
Я залишаюся брамою,
Крізь яку ви проходите,
у власні душі.
Любіть мене!

Я без ніг та без вух.
Я — суцільні великі очі.
Я — дзеркало.
Я прокидаюся опівночі
І дзенькаю, дзенькаю.
А потім гримлю величезним дзвоном
У голові вашій.
І ви свої вчинки
у тривожному сні важите,
І ви з себе вдекоровані тоги
зриваєте,
А, крім того,
Ви мене — розбиваєте,
Коли вам нестерпно вже
Бачити правду,
Пекучу, полум'я наче.
Що ж, справи без мене справте.
Тільки на вас чатують невдачі.
Бо хтось повинен бути
з великими очима,
У яких відбивається цілий світ,
Що був і що буде.
Я — дзеркало.
Я не даю нічого забути.
Я — геніальний винахід ваш,
Люди!

1962

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.